

Sygn. akt I CSK 214/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa E. K.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej [...] w W.
o ustalenie nieistnienia uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwana Wspólnota Mieszkaniowa [...] w W. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 grudnia 2013 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. zarzucając, że Sąd Apelacyjny bezzasadnie przyjął, że powódka miała interes prawny w zaskarżeniu uchwały pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej, podczas gdy właściwa wykładnia przepisu art. 189 k.p.c. w zakresie ustalenia, czy powódka miała interes prawny jednoznacznie wskazuje, że wobec treści uchwały [...] pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej, poczynwszy od dnia 12 listopada 2008 r. powódka nie miała takiego interesu prawnego. Ponadto, zdaniem skarżącej w sprawie występuje potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa budzących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w postaci stosowania przepisu art. 189 k.p.c. w zw. z art. 25 ust 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali w związku z art. 25 ust 1a tej ustawy w sytuacji, gdy powód podniósł zarzut nieistnienia uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien w odrębnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w Sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (tak np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, niepubl., z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 2467/07, niepubl.).

Odwołanie się do przyczyny istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008, I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepublikowane).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań. Wnosząca skargę kasacyjną, przytaczając orzeczenia sądów dotyczące ogólnie wykładni art. 189 k.p.c. poprzestała jedynie na stwierdzeniu, że ustalenie nieistnienia uchwały nr [X.] pozwanej wspólnoty nic nie zmieniło w sferze prawnej powódki. Nie odniosła się do wywodów Sądu odwoławczego dotyczących istnienia po stronie powodowej interesu prawnego w odniesieniu do żądania ustalenia nieistnienia uchwały. Ponadto trzeba zważyć, że zagadnienie stosowania art. 189 k.p.c. w zw. z art. 25 wymienionej ustawy było już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego i wbrew wywodom zawartym w skardze kasacyjnej nie budzi wątpliwości interpretacyjnych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2006 r. I CK 336/05 niepubl.; z dnia 8 lipca 2004 r. IV CK 543/03, OSNC 2005/7-8/132; z dnia 26 czerwca 2008 r. II CSK 598/07 niepubl.).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 11 pkt 1 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. 2013 r., poz. 461).

[aw]